

Create, dream, and educate.

Trobada amb la Saviesa Verda: El Destí d'Elara

Capítol 1

El Regal

Elara estava asseguda a l'ombra d'un gros roure, les espatlles recolzades contra la seva escorça gruixuda i contornejada. Els dits afinats de l'adolescent llençaven les llavors de salze que recollien del sòl a l'aigua tranquil·la del riu que fluïa a prop. Sentia els murmuris dels arbres, la dolçor de l'aigua que corria enllà, el xiulet del vent. Aquell era el seu món, un recóndit paradís on se sentia més a casa que en la seva pròpia llar.

Era una chica delgada, d'estatura mediana, amb un cabell rosatge llarg i ondulat que li caia fins a la cintura. Els seus ulls eren d'un color verd boscoso, tan profunds i expressius com el mateix bosc encantat que residia en el seva terra natal.

Aquella tarda, mentre estava enredada en els seus pensaments, va sentir una veu que venia d'un dels fauns que habitaven el bosc. El faune, anomenat Cedric, era un ésser mig humà, mig cabra, i era considerat el protector del bosc.

"Elara", va cridar en un to urgent. "Els arbres et criden."

Ella li va donar una mirada sorpresa, les seves celles arrugant-se amb incomprensió. No obstant això, va seguir Cedric a través del dens bosc verd, avançant a pas ràpid fins a una clapa de pins enmig d'un clar. Allà, va veure una escena inquietant.

Els arbres eren una visió dolorosa. Posseïen l'aspecte gris i mort. L'olor de la podridura impregnava el lloc i un sentiment de desesperació flotava a l'aire com una boira espessa. Al mateix temps, Elara va notar un sentiment d'estranyesa familiar, com si lloc estigués teixit a partir de les seves pròpies pors i afliccions.

Després d'un moment d'incertesa, l'adolescent va sentir una

tristesa tan profunda com el més fosc dels abismes. Llavors, va notar quelcom nou, un sentiment suau, delicat, com una brisa primaveral, que acaronava el seu esperit. Sabia que aquest sentiment provenia d'alguna cosa, o algú, dins del bosc.

Es va posar a parlar en veu baixa, com si estigués intentant confortar a un amic afligit. Les paraules que deien no tenien sentit per a ningú, però a les seves orelles, eren tan clares com l'aigua pura d'un riu de muntanya. I de mica en mica, al seu voltant, els arbres van començar a reverdir. La malaltia que els havia colpejat semblava desaparèixer i la vida semblava esclatar de nou.

"Què... com...?", va dir Cedric, la seva veu era una mescla de sorpresa i admiració.

Elara el va mirar, igualment confosa. No tenia cap explicació per al que havia passat, ni tan sols una explicació per a ella mateixa. Però d'alguna manera, sabia que havia aconseguit connectar-se amb els arbres d'una manera que cap altre ho havia fet abans.

Aquell fet marcava l'inici d'un recorregut que es desdoblejava davant seu. El senyoria de la regió, un home cruel anomenat Lord Argus, decidia desforestar el bosc per enriquir-se més enllà de la seva ja considerable fortuna. Si seguia endavant amb el seu pla, tot el paisatge que Elara estimava tant es convertiria en un pàramo mort. Amb això al cor, ella jurava que faria tot el que estigués al seu abast per salvar la seva llar.

Amb el tipus de poder que havia demostrat tenir, Elara era l'última esperança pel bosc i els seus habitants. Però això significava enfrontar-se a poderosos enemics, descobrir secrets ocults i, sobretot, definir el seu propi destí en un món que

parecia estar en contra del seu. Era un camí perillós, ple de reptes i conflictes, però Elara estava decidida a prendre'l.

I així, amb la valentia d'una lleona i el cor d'un colom, Elara s'endinsa en una nova vida d'aventures, perills i desafiaments. Però, sobre tot, servia a un propòsit més gran que el seu propi, proveïnt vida, esperança i saviesa a allò que afectava al seu mon.

The median-height teenage geeld atsanget fabe, the pine and locust tree, a half-fapreant
 by A styeective nerabuten at coad, turning thie lore, frildal, frerd with the soft spokened
 forplows that spotelli the river And sheed the trees that tunding shing, grap, hart Lid
 revaseliting ldrosedunth the trees, anunes thees's derisofal sil-dying, that povesli, the lero
 sh ceautind, her preh the trees and loler the bickring he telreunt of deforestateb back to life.

CAPÍTOL 2

La Veu del Bosc

El sol ja estava baix quan Elara va arribar al límit del bosc, el territori misteriós que sempre havia estat part del seu món però també creuat amb desconfiança per la majoria de la gent del seu poble. El nom "Bosc Encantat" no era en va, es creia que estava habitat per criatures i màgia de què era millor mantenir-se a distància. Però no per Elara. Ella es sentia cridada, des de fa temps, per una veu suau i antiga que venia de la profunditat del bosc.

"Mai no hauria pensat que aquest dia arribaria", va dir-se a si mateixa, i amb una respiració profunda, va començar a endinsar-se en l'ombra dels arbres.

El tímid estremiment de les fulles, l'amable xiulet dels vents, i fins i tot les llums esporàdiques de petits éssers lluminosos que semblaven jugar entre els arbres, tot això semblava saludar a Elara com si fossin vells amics benvinguts. El seu cor batejava amb una estranya barreja de pau i expectació.

Va ser llavors quan el va veure. Un faune, cridat Kaern, la criatura que havia viscut dins del bosc durant segles, vigilant-se de què cap home interferís amb l'equilibri de la natura. Kaern era conegut pels seus ulls de color verd intens i pel seu temperament pacífic, però també per la seva incommensurable saviesa.

"Salutacions, Elara", va saludar Kaern amb la seva veu suau enriolada per la seva antiga edat. "Saps per què ets aquí, veritat?"

Elara el mirava amb ulls brillants. "Per salvar el bosc", va dire. "Però no sé per on començar..."

Kaern va somriure amb paciència. "Prim no és la força bruta la que necessites, Elara, sinó la saviesa. La saviesa d'escoltar la veu del bosc."

"Com... com ho faig?", va preguntar, amb la mirada plena d'interrogants.

Kaern la va guiar al costat d'un gran arbre, els seus enormes branques estenent-se com a braços protectora. "Posa la teva mà a l'escorça, tanca els ulls i escolta."

Primer, va sentir la rugositat de l'escorça sota la seva pell. Llavors, el murmuri de vent passant pels arbres. I, finalment, com si fos un somni, va escoltar veus. Milers de veus, parlant totes juntes, no amb paraules sinó amb sentiments. Hàbits, tristesa, por, però per sobre de tot, amor. Un amor incommensurable per tota cosa viva.

"Els entens?", Va preguntar Kaern, veient la llàgrima que corria pel rostre de Elara.

"Sí", va murmurar. "És com si hagi estat sorda tota la meva vida, i ara finalment puc escoltar."

Va obrir els ulls per trobar-se amb la mirada penetrant de Kaern. "Has obert una porta que mai més es tancarà, Elara. Ara ets part de la veu del bosc".

La tasca de protegir el bosc ja no semblava una tasca impossible per a Elara. Ara sentia el bosc com part de si mateixa, i sabia que faria tot el possible per protegir-lo.

Des d'aquest dia, amb Kaern com guia, es va disposar a endinsar-se més en el cor del bosc, parlant amb les criatures, i

buscant la màgia antiga i aïllada per restaurar l'equilibri. Però mentre més avançava, més conscient era de l'enemic que s'ajuntava en la foscor, desitjós de destruir tot el que ella estimava.

Seguia sense haver descobert el ple abast dels seus poders, ni amb qui eren els seus aliats o enemics. Quan fos l'hora, hauria d'afrontar tots els desafiaments i enigmes que el seu destí li hagués de presentar. S'hauria d'enfrontar a l'opressiu Lord que volia talar el bosc, hauria de trobar el Cor del Bosc, i hauria de reconèixer el veritable significat de la unió.

Però per a ara, Elara es va sentir contenta. Estava a casa, al bosc que estimava, encarant la seva nova vida amb esperança i determinació. D'alguna manera, tot semblava possible. Era la filla del bosc, l'esperança d'un món, el seu destí encara desconegut però inevitablement lligat al de l'estimat bosc encantat.

